

have Ænehjærdigheden eller dog Overherredømmet over Statens Styrelse, eller skulde de andre Faktorer ogsaa tale med derom? Det er det. De Herrer have ganske vist idag hen-vist til, hvad der tidligere er passeret, men de have begge en meget kort Huskommelse, de ere begge standsede ved 1877, længere gif de nu ikke tilbage; det konvenerede dem nu at sige, at det var siden den nuværende Regjering, Tiltra-delse, til Afreden var kommen. Men deres Hu-kommelse svigter dem jo rent. Den ærede Ord-sfører sagde, at det var gaaet overmaade godt med Finantslovens Behandling i de første 10 Aar fra 1866 til 1876. Men jeg forstikker, deres Hu-kommelse stuffer dem. Nei, dette er kun den sidste Fase — ja jeg ved ikke, om det bliver den aller-sidste, men det er den næste Fase — af den hele Kamp, som de have ført for at hævde Folkethings-parlamentarismen, som de først have begyndt naivt og stille med Tro paa at kunne hævde den gjen-nem Dagsordener og Adresser til det daværende Ministerium. Det var ikke Provisorieministe-riet, men det var det saakaldte — ja hvad hed det — „folke- og frihedsfjendste Ministerium“, hvori Hall og Krieger havde Sæde. Man søgte ad den Bei at fjerne Ministeriet, og da det ikke lykkedes, gjorde det ærede Medlem for for Veile Ants 2den Valgfreds (Berg) først i Foraaret 1873 et mislykket Attentat paa at faae Ministe-riet fjernet ved en Finantslovnegtelse, men fik der-efter i Efteraaret 1873 virkelig et Flertal til uden mindste Anledning at negte en Finantslov, som ikke kunde været Gjenstand for nogen Prø-velse, til at foretage et Skridt, som Mænd, der have været med dertil, og som have deltaget deri, senere for mig have erklæret for at være det aller-brutaleste, der var sket. (Ordføreren [Berg]: Hvilket?) At negte Finantsloven i 1873. Da dette Skridt ikke lykkedes, gjentog man ganske vist ikke Experimentet, men man skred i 1877 til at gaa en anden Bei. Da søgte man at bringe Finantsloven i en saadan Skikkelse, at den var uantagelig for hvilken som helst Regjering. Det var Noget, som man med Forsæt gjorde; thi det ærede Medlem, som sidder ved Siden af mig, og som ogsaa da var Ordfører, erklærede jo, at jo galere de Forslag vare, der bleve stillede, des-bedre var det; thi desmere uantagelig gjorde de Finantsloven for den daværende Regjering. (Ordføreren [Berg]: Det er feil!) Det er fuldstændig rigtig, det kan dokumenteres. Svad denne deres Opræden førte til, er i Alles friiske Minde. Det førte til Konsekvenser og Resultater, som spire til os Alle, og som de ærede Herrer jo selv gjentagne Gange, som det synes, have erkjendt Nødvendigheden af, idet de uagtet de stærke Opfordringer, som der baade i Forholdets Natur og i Udtalelser fra forskjellige Sider have været til at gjøre Spørgsmaalet om Lov-

ligheden af det Skridt, der da stete, og af Mini-steriets Afseer til Gjenstand for Udtale, dog ingen-sinde have foretaget Noget i den Retning. Svad er det nu? Nu er det ikke Andet end en yder-ligere Udvikling af den samme Tankegang. Det, hvorefter det nu dreier sig, er det Samme, det er det Spørgsmaal: Skal det være forment Lands-thinget at øve nogensomhelst Indflydelse paa Fi-nantsloven, eller skal det ikke? Skal det være forpligtet til at vedtage taust de Forslag, der foreligge? Det er Spørgsmaalet, det er det, hvorefter det dreier sig. Det er, som sagt, ingen-lunde disse enkelte Punkter. Det ser man jo allerbedst deraf, at de Herrer jo have været saa overmaade villige til at give en midlertidig Be-villingslov, der jo med Hensyn til et af disse Punkter har stillet Regjeringen fuldstændig saa gunstigt — nemlig med Hensyn til Univer-sitetet —, som den nogensinde kunde drømme om, og som den ikke vilde blive, hvis Flertallets For-slag her vedtoges. Der er vedtaget en midler-tidig Bevillingslov, der vil gjøre, at Regjeringen ikke blot ikke er forpligtet til at holde sig til Universitetets Kapitalformue, men end ikke vil være berettiget dertil — det maa jeg hævde — og det synes mig heller ikke egentlig i dette Die-blik, at det just er imod Ministeriet, at dette Skridt er rettet. Thi man kan jo ikke sige Andet, end at der er vist Ministeriet i Grunden endog saa en ganske udsøgt Tillid ved at bevilge en saa-dan Bevillingslov for hele Finantsaaret, som der blev vedtaget her forleden, og som jo vil give Regjeringen ganske overordentlig frie Hænder med Hensyn til Anvendelsen af de forskjellige Beløb. Jeg gad ogsaa nok vide, hvilken Indflydelse Mi-nisteriets Afgang skulde kunne have med Hensyn til Løsningen af de Punkter, som her er Tale om. Jeg ser det ikke — ja, medmindre der kom et nyt Ministerium, der vilde frasalbe alle disse Punkter og stille sig paa Folkethingets Stand-punkt naturligvis, da kunde det ske. Men iøvrigt ser jeg ikke, hvad Indflydelse Ministeriets Afgang skulde have paa disse Punkter. Svad Lønningstilleget angaar, paastaar jo den ærede Ordfører, at der ikke skal gives noget Lønningstillæg, fordi der ikke er nogen Dyrtid mere. Men jeg tror ikke, at Ministeriets Afgang skulde kunne bewirke nogen Dyrtid. Om den kunde bewirke, at Kur-serne faldt, veed jeg ikke, men at det skulde blive Dyrtid, kan jeg umulig tro. Jeg ser heller ikke, at de Formaal, som den ærede Ordfører forfølger med Hensyn til Universitetet, komme til at stille sig anderledes overfor et nyt Ministerium end overfor dette. Jeg siger altsaa, at det staar for mig som fuldstændig klart, at dette er kun en ny Fase i den Strid, der har været fortsat i disse 10 Aar, en Strid, ikke imod dette Ministerium, men imod dette Ministerium og begge dets For-gængere. Thi de, som ere ældre her i Thinget,